

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5422200329
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2022:5422200329.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Pribinova 2, IČO: 00151866, proti žalovanému: X.. O. Š., B.. XX.XX.XXXX, X. J. W. - P. X., X. XXXX/XX, v spore o zaplatenie sumy 117,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 117,- eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 16.01.2021 až do jej zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovi nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 15.03.2022, doručenu tunajšiemu súdu 16.03.2022 elektronicky, autorizovanou podľa osobitného predpisu, sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 117,- eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 10.10.2020 až do jej zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnil ju tým, že 09.04.2021 boli odborom právnych služieb sekcie legislatívy a právnych služieb Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MV SR“) odborom účtovníctva sekcie ekonomiky MV SR odstúpené podklady na vymáhanie pohľadávky štátu voči žalovanému, ktorému bola 09.09.2020 vystavená faktúra č. 6060081458, vo výške 117,- eur, splatná do 09.10.2020, za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo za obdobie od 21.03.2020 do 30.03.2020 (ďalej aj ako „faktúra“). Keďže žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradil, žalobca mu zaslal výzvu na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti - strava počas karantény zo 04.12.2020, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 30 dní od vystavenia tejto výzvy. Následne žalobca zaslal žalovanému výzvu z 01.02.2022 na úhradu pohľadávky štátu vo výške 117,- eur, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia tejto výzvy. Uvedená doporučená listová zásielka nebola žalovaným prevzatá v odbernej lehote. Nakoľko žalovaný nezaplatil žalobcovi dlžnú sumu v lehote splatnosti, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, čím mu zároveň vznikla povinnosť zaplatiť aj zákonný úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vo výške 5,00 % ročne zo sumy 117,- eur od 10.10.2020 do zaplatenia. Citujúc ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. 355/2007“) uviedol, že toto umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených

fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021). Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Podľa žalobcu žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení. Preto žalobca postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. V tomto prípade nemožno opomenúť zákon č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ukladá žalobcovi povinnosť využívať všetky právne prostriedky na vymoženie pohľadávky štátu a dbať, aby nedošlo k jej zániku alebo premlčaniu, zániku alebo premlčaniu práv na jej vymáhanie a k zníženiu pohľadávky štátu.

3. Proti platobnému rozkazu, ktorý tunajší súd v uvedenej veci podľa žaloby vydal 22.03.2022 pod č. k. 5C/14/2022-20, podal žalovaný 08.04.2022 včas odpor s odôvodnením vo veci samej. Odôvodnil ho tým, že od začiatku mu bolo povedané všade a od všetkých, že nič sa nebude platiť. Aj pred podpisovaním sa popýtal vždy, či sa niečo má zaplatiť a až po odpovedi to podpísal. Faktúru neobdržal a ani nemal dôvod, bol na Liptove a potom cestoval smer Rakúsko, Taliansko (Benátky a Miláno). Bohužiaľ veľa dôkazov nemá, cestovali osobným automobilom a nemôže ani preukázať bankovým účtom, či spravil nejakú platbu, lebo účet mal zrušený minulý rok a vymazal sa mu telefón minulého roku. Preto prikladá len časť rezervácie a čo nejakej neznámej aziatke poslal fotky na jej email. Po návrate ostal ešte v Bratislave, nevie ale dokedy, mal nejaký lístok v schránke, ale keď šiel na poštu, tak list tam už nebol (nevie, či to bolo ohľadom faktúry alebo niečo iné). V decembri mu bol poslaný list. Vtedy nebol prítomný na Slovensku, ostal uviaznutý v Anglicku (zavedenie lockdownu a uzatvorenie krajiny), k čomu priložil ako dôkaz let a odchod z Anglicka + sestra mu poslala odfotený list, ktorý nebol do vlastných rúk - bola tam len suma a za čo má zaplatiť. Nevedel ani komu sa môže odvolať, odpovedal na tento list z Anglicka dole uvedenej pani P. B. na email, ktorý tam bol uvedený, ktorá mu na jeho e-mail ani neodpísala. Ani nevie, komu by sa odvolal a nemal ani faktúru. Ďalej má opomenutú nejakú zásielku z 01.02.2022, že neprebral. Žiadny lístok ani nemal v schránke a ani nie si je vedomý toho, že by ho mal doma, nikto nič neprebral. Tento lístok obdržal zo súdu a vyzdvihol ho. Čo ho prekvapilo, už len z toho dôvodu, že obdržal platobný rozkaz, ale je rád, že mal umožnené sa odvolať. Má zaplatiť od 21.03.2020 - 30.03.2020. Prvé dni ani nejedol. Prikladá aj email kuchárovi, ktorý našiel. Pri registrácii sa ich pýtali, čo zjedia a alergie (kde sa opýtal, či sa za to platí - odpoveď nie a počul to aj pán J., ktorý sa registroval za ním). Nadiktoval vegetariánska strava + zje rybu alebo kuracie, nič iné. Na ďalší deň, jedlo bolo všetko bravčové párky, guláš, nevie, s akým mäsom, nechal to pred dverami a povedal im, že on takúto stravu nemal mať pri registrácii a aj volal na infolinku. Na ďalší deň znovu a povedali, že moslimské jedlo halal tu nerobia, kto je z nás moslim. Kde odpovedal, že on halal neuviedol, len strava Vegetariánska (kuracie mäso + ryba). Vďaka bohu, mal svoje jedlo ešte z letiska (niektoré dni im zabudli dať aj jedlo, vie, že z 5 jedál dostali 3). Žili v prachu. Údajne im poškodili pri prvom testovaní ich odbery (prikladá konverzáciu, kde vidieť, kedy bol odber vykonaný 26.03.2020 v celej ich bunke), že sa im rozbili skúmavky (ako vidieť test im vyšiel negatívny a presne ako bolo povedané riaditeľkou hygieny v DS, že žiadne testy neboli znehodnotené a výsledok mali dostať oznámený na ďalší deň) a potom povedali zase niečo iné na ďalší deň personál v Gabčíkove (tieto vzorky im odoberali nekvalifikovaní ľudia). Pán S. riaditeľ Gabčíkova mal s niekým na chodbe telefonát, kde to dal na hlasitý odposluch a niekto sa ho pýtal, ako sa dá obísť táto karanténa, že sú na lyžovačke v Rakúsku. Odpovedal im, že o chvíľku im zavolá. Bolo to pred prvým odberom. Na ďalší deň pustili dve dievčatá a tretia ostala do večera, nemala výsledok a oni údajne rozbité v laboratóriu a že nemohli pustiť ľudí z ich bunky, pokiaľ nemali všetci negatívny výsledok. Pán S. klamal, výsledok mali ako vidieť v papieroch. Pýtal sa znovu, keď doniesli jedlo, či sa niečo bude platiť a znovu odpoveď bola jednoznačná nič. Zabudli im spraviť výter, tak sa ho dožadoval, a ďalší deň mali ďalší. Výsledok mali skorej, kde prikladá aj dôkaz. A držali ich tam proti ich vôli. Volal všade na ministerstvo, hygienu... Dostal kontakt, kde zistí výsledok a povedali, že ho už mal v ten deň, že je negatívny. Stále ich nechceli pustiť. Pustili ich až po tom, ako povedal, že volal znovu na hygienu do BA, kde sa dal zistiť výsledok a povedali mu negatívny a ak ho neprepustia, tak zavolá už média a volal znovu riaditeľke v Dunajskej Strede, kde ona povedala, že už má toho dosť, čo tam robia, že sadne do auta a ide sa popýtať, čo to má znamenať. Potom ich zrazu pustili o dve hodiny neskôr po týchto skutočnostiach. Pán S. došiel s mladým chalanom a dal mu lístok podpísať, že tam bol od 21.03.2020 do 30.03.2020, kde mu opomenul

to, že dúfam nič nebudeme platiť, aby mu tento dátum neuškodil, keď výsledok mal už vtedy negatívny. Povedal, nech to podpíše a môže konečne odísť domov. Dal mu nejaký červený lístok ako priepustku (čo nikde, nikto, také nič nemal, inde len v Gabčíkove si niekto z toho dokazoval moc.) Vzal hneď veci a odišiel sa odregistrovať, kde sedela žena a muž a opýtal sa, či niečo má zaplatiť a sa pousmiala, že čo by si chcel zaplatiť a ja neviem, radšej sa pýtam. Povedala nič a popýtal sa na rúško, ktoré potreboval na cestu. (Mimochodom mali mať nejaký odvoz, ale tým, že ich bolo málo, tak mali ísť spojom, podotýka, mali dodržať odstup a necestovať hromadnou dopravou - kde to bola jediná možnosť a preto si vypýtal aj rúško.) Dodržal doma 4 dni. Žiada o zamietnutie tohto platobného rozkazu v plnej sume + poplatok za omeškanie podľa dôkazov, ktoré predložil. Po negatívnom výsledku, čo mal, mal ísť domov 27.03.2022. Bol nezákonne držaný a bola aj obmedzená jeho sloboda a jeho práva, keď sa domáhal odtiaľ dostať. Alebo uhradiť časť od 23.03.2020 - 26.03.2020 (kedy dostal jedlo, ktoré jedol a 27.03.2020 mal byť prepustený a cestovať domov s ostatkom ich izby).

4. Uznesením z 25.04.2022 č. k. 5C/14/2022-54 súd vydaný platobný rozkaz s poukazom na § 267 ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zrušil.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odporu podaním z 13.05.2022, zotrvávajúc na podanom návrhu v plnom rozsahu, uviedol, že:

5.1. Faktúru možno považovať za výzvu na dobrovoľné uhradenie paušálnych nákladov za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Gabčíkovo za obdobie od 21.03.2020 do 30.03.2020.

5.2. Vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona NR SR č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov počnúc dňom 12.03.2020 od 06:00 hod. mimoriadnu situáciu.

5.3. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚVZ SR“) ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h) z. 355/2007 z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) a ustanovenia § 48 ods. 4 písm. n) z. 355/2007 opatrenie č. OLP/2595/2020 z 15.03.2020, ktoré v bode D) opatrením č. OLP/2596/2020 zo 16.03.2020 zmenil nasledovne „všetkým osobám, ktoré sa od 16. marca 2020 od 6:00 hod. ako zorganizované skupiny vrátili z postihnutých oblastí zahraničia na územie Slovenskej republiky alebo o repatriácii ktorých na územie Slovenskej republiky sa rozhodne, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na dobu nevyhnutnú a vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej dobe spoločne 14 dní.“

5.4. Podľa písmena A6 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 113 z 15. marca 2020 bolo ministerke vnútra SR uložené „vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov SR, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR“.

5.5. Zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti MV SR.

5.6. Z. 355/2007 v ustanovení § 12 stanovuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam a na to, aby sa dosiahol predpokladaný účinok nariadených opatrení. V § 51 stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténnym opatreniam.

5.7. Preto žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení. § 58 ods. 2 z. 355/2007 určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených z. 355/2007.

5.8. Poznamenal, že poskytnutie stravovania repatriantom umiestneným v ubytovacích zariadeniach nebolo uložené formou rozhodnutia podľa z. 355/2007 a repatrianti nemali povinnosť takto poskytnuté plnenie prijať. V prípade, ak žalovaný nemal záujem o takúto možnosť, mohol to oznámiť a stravu si zabezpečiť vo vlastnej réžii.

5.9. Pri vyčíslení výšky stravného vychádzal zo všeobecne záväzného právneho predpisu platného v rozhodnom čase - zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 176/2019 Z. z. o sumách stravného (ďalej ako „opatrenie“). Podľa ustanovenia § 1 písm. c) opatrenia je suma stravného za deň vo výške 11,60 eura, k čomu bola pripočítaná suma 1,40 eura za plastový obal. Súčtom uvedených súm vznikla paušálna suma za stravu vo výške 13,- eur za deň.

5.10. Podľa ustanovenia § 2 ods. 10 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 269/2020 Z. z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie riešenia druhej vlny koronavírusu COVID-19 platí: „Financovanie karanténnych zariadení

sa riadi usmernením generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SKR-COKP1-2020/000496-006 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania zverejnenom na stránke A..W..R..U..“

5.11. Podľa čl. 3 ods. 4 usmernenia generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SKR-COKP1-2020/000496-006 z 11.11.2020 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania „Stravnou jednotkou je denná strava v odporúčanej celkovej výške 13,- eur s DPH vrátane plastového obalu, ak ubytovanému bola dodaná celodenná strava (raňajky, obed, večera). Ak ubytovanému nebola dodaná celodenná strava, hodnota stravej jednotky sa pomerne kráti podľa dodanej stravy vo výške 3,- eur za raňajky, 5,- eur za obed a 5,- eur za večeru“.

5.12. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovanému bola dodaná strava počas nariadenej karantény v zariadení Gabčíkovo v období od 21.03.2020 do 30.03.2020 (t. j. 9 dní), faktúra č. 6060081458 mu bola vystavená na sumu 117,- eur (13,- eur x 9 dní x 1 osoba = 117,- eur). MV SR nie je platiteľom DPH, čo je uvedené aj na vystavenej faktúre, na základe čoho nebolo povinné vystavovať faktúru a v zmysle zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve postačovalo vystaviť účtovný doklad. Napriek uvedenému MV SR vystavilo pre repatriantov faktúry, ktoré obsahujú všetky náležitosti účtovného dokladu a obsahujú aj údaje nad rámec zákonnej povinnosti. Preto žalovaným uvádzané námietky späť s fakturáciou sú bezpredmetné.

6. Žalovaný v podaní z 01.06.2022 opakovane zopakoval to, čo už uviedol v podanom odpore (najmä, že od začiatku mu bolo všade a od všetkých povedané, že nič sa nebude platiť, že faktúru neobdržal, že má zaplatiť od 21.03.2020 - 30.03.2020, ale prvé dni ani nejedol, že výsledok testovania mali skôr a držali ich tam nezákonne proti ich vôli...). Ak ide o dobrovoľné uhradenie a bol mu zrušený príkaz, prečo dali slovo dobrovoľnú úhradu. Po negatívnom výsledku z 28.03.2020 bol nezákonne stále držaný v karanténe a mal byť už v domácej izolácii. Pred podpisovaním sa nikto neopýtal, či chcú odmietnuť stravu, ale hneď im ju nanútili a pred podpisovaním sa jasne opýtal, či sa niečo platí za stravu, kde odpoveď bola viackrát nie. Nech dodajú potom papiere, kde podpisovali niečo ohľadom platenia, keď to nikde nebolo a ani malým písmenom doplnené nejaké prílohy. Nechápe ako sa ho môže dotýkať usmernenie z 11.11.2020 o úhrade nákladov č. p.: SKR-COKP1-2020/000496-006, keď to bolo po dátume jeho karantény a vydané celkovo po jeho izolácii, ktorá bola v marci 2020. Dátum podľa stravy by nemal byť takýto, a to z toho dôvodu, že prvé dni ani nejedol a ďalšie, ako bolo opomenuté po negatívnom výsledku mal byť prepustený do domácej izolácie a bol tam naďalej nezákonne držaný a boli obmedzené jeho osobné práva a slobody. Pán S. mu dal toto rozpätie podpísať, ale jasne sa opýtal, prečo tam má taký dátum, keď podľa výsledku mal byť prepustený vtedy. Odpoveď bola, nech to podpíše a ide domov, že to nič nemá s ničím spojitosť. Priložil čestné vyhlásenie pani J.. H.. Žiadal o zamietnutie návrhu v plnej sume + poplatok za omeškanie alebo poupraviť časť na zaplatenie tohto príkazu podľa dôkazov, ktoré predložil - uhradiť časť od 23.03.2020 - 27.03.2020 (kedy dostal jedlo, ktoré jedol a 28.03.2020 mal byť prepustený a cestovať domov a dokončiť domácu izoláciu.

7. Žalobca podaním doručeným súdu 07.09.2022 zotrvávajúc na podanom návrhu v plnom rozsahu, nakoľko postupoval v súlade s príslušnými právnymi predpismi, zopakoval to, čo už uviedol v podaní zmienenom pod bodom 5. Ďalej uviedol, že fyzické osoby sú, podľa § 51 z. 355/2007 povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný mal povinnosť absolvovať izoláciu v karanténnom zariadení a uhradiť náklady, ktoré mu pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia vznikli. Fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Všetkým fyzickým osobám, ktoré mali povinnosť absolvovať izoláciu, bola zabezpečená strava rovnako. Karanténne zariadenie Gabčíkovo žalobca dlhodobo užíval na základe Zmluvy o poskytovaní služieb zo 16.03.2001 v znení neskorších predpisov pre potreby migračnej politiky. Žalobca ako objednávateľ uzatvoril Rámcovú dohodu o poskytovaní služieb zo 16.03.2020 s poskytovateľom: KOMPLEXNÁ CENTRÁLNA ZÁCHRANNÁ SLUŽBA (ďalej len „Dohoda“). Predmetom Dohody je záväzok poskytovateľa zabezpečovať pre objednávateľa služby súvisiace s pobytom občanov umiestnených v karanténe v súvislosti s ochorením COVID-19 na základe rozhodnutia Ústredného krízového štábu a Verejnej vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva č. OLP/2567/2020 z 12.03.2020, a to: záchranárske služby a logistickú podporu, stravovacie služby a strážnu službu (ďalej len „služby“), ktoré budú vykonávané v miestach určených objednávateľom a záväzok objednávateľa uhradiť poskytovateľovi za poskytnuté služby dojednanú cenu. Podľa článku I bod 1.2. Dohody si objednávateľ

vyhradzuje právo stanoviť konkrétny rozsah služieb formou písomných objednávok v závislosti od jeho reálnej potreby. Miesto plnenia bude presne špecifikované v konkrétnej objednávke objednávateľa. V súlade s Dohodou vystavil žalobca pre poskytovateľa objednávku č. 2000018772. Na základe zabezpečených stravovacích služieb vystavil poskytovateľ dňa 31.03.2020 faktúru č. 200100001. MV SR uhradilo poskytovateľovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s poskytnutím stravy pre žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu. Ustanovenie § 58 ods. 2 z. 355/2007 určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených z. 355/2007. Nerieši však prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorému neuložil povinnosť podľa z. 355/2007. Žalobca vymáha od žalovaného paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 z. 355/2007 plniť žalovaný sám. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 4/2021-136 z 08.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z. z. (ďalej len „nález“). V bode 168. nálezu sa konštatuje, že: „uloženie povinností podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“. V bode 177. nálezu sa uvádza, že: „Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, s čl. 35 ods. 3 druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu nevyhovet (výrok 3 nálezu)“. Žalobca poukázal aj na rozhodnutia súdov v totožných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby, resp. návrhy na vydanie platobného rozkazu ako dôvodné s poukazom na právnu argumentáciu žalobcu podporenú listinnými dôkazmi.

Okresný súd Lučenec v bode 21 na strane 8 odôvodnenia rozsudku č. k. 13C/8/2022-64 z 11.07.2022, právoplatného, konštatoval, že: „Úhrada v zmysle zákona č. 179/2011 Z. z. v spojení s Nariadením vlády č. 77/2020 Z. z. Ministerstva vnútra SR karanténnemu zariadeniu... nebola spornou, keďže tieto náklady vznikli v súvislosti s ubytovaním a stravou žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu. ... Určenému subjektu hospodárskej mobilizácie teda náklady v súvislosti s opatreniami hospodárskej mobilizácie podľa § 5 písm. b) zákona č. 179/2011 Z. z. boli uhradené v súlade s Nariadením vlády č. 77/2020 Z. z. Ministerstvom vnútra SR. V súlade so zákonným ustanovením § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. karanténne opatrenia mal plniť žalovaný a z uvedeného dôvodu mal aj náklady s nimi spojené uhrádzať sám. Keďže tak neučinil a urobili to za neho Ministerstvo vnútra SR, bol na ich úhradu zaviazaný.“

Okresný súd Rimavská Sobota v rozsudku č. k. 6C/8/2022-30 z 28.06.2022 žalobe žalobcu v celosti vyhovel a v bode 7 na strane 2 odôvodnenia konštatoval, že: „Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočností uvedených žalobcom ako zo zhodných skutočností, ktoré žalovaná nepoprela, pretože žalovaná napriek upomínaniu žalobcovi neuhradila sumu 78,00 Eur za predmetnú faktúru. Súd pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z. z. a žalovanú zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy žalobcovi.“

Okresný súd Bratislava III v bodoch 11 a 12 na strane 4 odôvodnenia rozsudku č. k. 21C/23/2022-27 z 12.07.2022 vyslovil, že: „Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v období od 19.04.2020 do 25.04.2020 bola žalovaná z dôvodu nariadenej izolácie v karanténnom zariadení žalobcu Kúpeľno-liečebnom ústave ARCO v Trenčianskych Tepliciach. Žalobca dňa 05.05.2020 vystavil žalovanej faktúru č. 6060077547 na sumu 86 eur so splatnosťou dňa 13.06.2020 za stravu poskytnutú v tomto ubytovacom zariadení žalovanej, a to v súlade s § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., keďže žalovaná bola v zmysle § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. povinná plniť opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva. Žalovaná v lehote splatnosti uvedenú faktúru neuhradila a neuhradila ju do dnešného dňa ani na opakované výzvy na zaplatenie zo dňa 19.10.2021 a 29.10.2021. ... Ako mal teda súd na základe listinných dokladov priložených k žalobe preukázané a ktoré uvádzané skutočnosti ani žalovaná v zmysle § 151 ods. 1 CSP nepoprela, z ktorého dôvodu sa považujú za nesporné, súd nárok voči žalovanej na úhradu pohľadávky štátu za úhradu nákladov za stravu poskytnutú žalovanej počas nariadenej karantény... vyhodnotil za nesporný a oprávnený...“

Okresný súd Poprad v bode 7 na strane 3 odôvodnenia rozsudku č. k. 12C/16/2022-30 zo 07.07.2022 konštatoval, že: „S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia mal súd preukázané, že žaloba je dôvodná. Žalobca preukázal, že žalovaný bol osobou, ktorá bola povinná v období od 07.4.2020 do 13.4.2020 podrobiť sa karanténnym opatreniam súvisiacim s mimoriadnou situáciou a nariadenou izoláciou v zariadení určenom štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19. V súvislosti s daným nariadením žalovanému bola za dobu 6 dní

poskytnutá strava, za ktorú mal žalovaný určenému subjektu hospodárskej mobilizácie uhradiť náklady 6 x 13 eur. Uvedené náklady uhradil žalobca za žalovaného. Preto je oprávnený domáhať sa preplatenia týchto nákladov od žalovaného. Žalovaný pohľadávku žalobcu nijako nespochybnil.“

Okresný súd Košice - okolie v bode 9 na strane 3 odôvodnenia rozsudku sp. zn. 12C/23/2022 z 29.07.2022 vyslovil, že: „Keďže v posudzovanom prípade je nesporné, že žalovanému bola v období od 12.4.2020 do 20.4.2020 nariadená izolácia v štátom určenom karanténnom zariadení, počas ktorej v tomto období mu bola poskytnutá strava, súd podľa citovaného ust. § 58 ods. 2 zák. č. 55/2007 Z. z. žalovaného zaviazal na úhradu sumy 104,- eur predstavujúcej náklady za stravu poskytnutú počas nariadenej štátnej karantény.“

Poukázal aj na kontumačný rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 11C/18/2022-16 z 11.05.2022.

8. Na predbežnom prejednaní sporu 31.08.2022 žalovaný uviedol, že už nemá žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie. Tú stravu, ktorú im dali, im vlastne nanútili a nemali možnosť ju odmietnuť. Tiež sa stalo, že aj dva dni stravu nedostali a keď volali na infolinku, povedali, že strava už došla. Vtedy nič nejedli. Tiež uviedol, že po tej informácii, ktorú dostal od sestry, reagoval e-mailom na adresu, ktorá bola na liste uvedená, ale nič mu nebolo odpovedané. To, čo mu prefotila sestra a poslala mailom, je tá výzva, ktorá je datovaná k 04.12.2020.

9. Na pojednávaní 03.10.2022, na ktorom súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčast' písomne ospravedlnil a vyjadril súhlas s prejednaním veci bez jeho účasti, žalovaný uviedol, že dúfa, že nebude musieť platiť celú čiastku. Aspoň tie dva dni, ktoré sa tam nestravoval, by mu mali byť odpočítané. Potom tam bol držaný určitý čas aj protiprávne.

10. Nebolo sporné, že žalovaný v súvislosti s nariadenou jeho izoláciou ako osoby vracajúcej sa zo zahraničia, bol umiestnený v období od 21.03.2020 do 30.03.2020 v karanténnom zariadení Gabčíkovo. Predmetom tohto konania bol nárok na náhradu stravných nákladov uplatnených v paušálnej výške, vzniknutých za obdobie umiestnenia žalovaného v danom karanténnom zariadení. Z pripojenej výzvy MV SR zo 04.12.2020 zasielanej žalovanému vyplýva, že daný orgán rozhodol, že fyzické osoby nebudú platiť všetky náklady spojené s povinnou karanténou a že platiť budú len stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Ohľadne vzniknutých nákladov na stravu v danom období bola vystavená MV SR faktúra č. 6060081458, vo výške 117,- eur, splatná do 09.10.2020.

11. Žalovaný bol v zmysle § 51 ods. 1 písm. a) z. 355/2007 povinný plniť opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia nariadené príslušným orgánom verejnej správy na úseku verejného zdravotníctva, t. j. Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, a to opatrením č. OLP/2595/2020 z 15.03.2020 v znení opatrenia č. OLP/2596/2020 zo 16.03.2020. Náklady, ktoré vznikli v súvislosti s ich plnením zo strany žalovaného, konkrétne náklady vzniknuté v súvislosti s nariadenou karanténou (izoláciou), bol povinný znášať žalovaný, a to s poukazom na § 58 ods. 2 z. 355/2007, podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

12. Zo žalobcom predložených dokladov vyplýva, že náklady súvisiace s umiestnením žalovaného v karanténnom zariadení uhradil žalobca, ktorý karanténne zariadenie Gabčíkovo aj v rozhodnom období užíval na základe Dohody (Rámcovej dohody o poskytovaní služieb uzavretej 16.03.2020 medzi žalobcom ako objednávateľom a Komplexnou centrálnou záchrannou službou ako poskytovateľom). V súlade Dohodou (jej čl. I bodom 1.2.) vystavil žalobca poskytovateľovi objednávku č. 2000018772 na „špeciálne služby“ v sume 150.000,- eur. Náklady na tieto služby následne poskytovateľ vyfakturoval žalobcovi faktúrou č. 200100001 z 31.03.2020, splatnou 14.04.2020, keď v rámci nákladov na uvedené služby v celkovej sume 150.000,- eur fakturoval aj službu stravovania do 04.04.2020 vo výške 95.902,- eur. Fakturovaná suma (ako to vyplýva z uvedenej faktúry) bola uhradená z prijatej zálohy práve vo výške 150.000,- eur. Uvedená suma zahŕňa aj náklady na stravu žalovaného v rozhodnom období. Žalobca teda uhradil náklady, ktoré mal podľa § 58 ods. 2 z. 355/2007 znášať žalovaný. Tým mal súd preukázanú dôvodnosť základu žalobcom uplatneného nároku.

13. K jednotlivým námietkam žalovaného súd uvádza:

13.1. Pokiaľ žalovaný spochybňoval doručenie faktúry (č. 6060081458 vo výške 117,- eur, splatnej do 09.10.2020), keď súčasne aj vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by táto faktúra bola žalovanému pred začatím tohto sporu doručená (pred začatím tohto konania bola žalovanému len doručovaná,

pričom zásielka, ktorou bola zasielaná žalovanému, sa vrátila žalobcovi späť ako nedoručená), táto skutočnosť nemá vplyv na dôvodnosť nároku. Podstatným je, že takto „fakturované“ náklady mal znášať žalovaný, ktorý o tom, že ich úhradu si žalobca voči nemu uplatňuje, sa preukázateľne dozvedel dňa 14.01.2021, ako o tom svedčí ním predložený dôkaz (jeho e-mail zo 14.01.2021 - č. I. 38 spisu).

13.2. Aj z tvrdení žalovaného vyplýva, že bol umiestnený v karanténnom zariadení Gabčíkovo v období uvádzanom žalobcom - od 21.03.2020 do 30.03.2020, čo malo podľa žalovaného vyplývať aj z dokladu, ktorý mal podpísať pri ukončení pobytu. Žalovaný namietal, že bol v danom zariadení „držaný“ dlhšie, ako mal byť, tvrdiac, že jeho pobyt mal byť ukončený už 28.03.2020. Toto tvrdenie žalovaného však zostalo nepreukázané (nebolo preukázané, kedy konkrétne mali byť k dispozícii výsledky testovania žalovaného na COVID-19 osobám zabezpečujúcim manažment osôb umiestnených v karanténnom zariadení Gabčíkovo, t. j. aj ich prepúšťanie po tom, ako pominul dôvod ich umiestnenia v danom zariadení a že by sa tak stalo skôr, ako 30.03.2020) a okrem toho žalovaný nespochybňoval, že za obdobie od 28.03.2020 až 30.03.2020 obdržal stravu.

13.3. Ďalej žalovaný tvrdil, že prvé dni nejedol ponúkané jedlo, ktoré nemalo zodpovedať ním nadiktovaným požiadavkám pri úvodnej registrácii, kedy si zvolil vegetariánsku stravu + že zje rybu alebo kuracie a tiež len všeobecne uvádzal, že dvakrát jedlo nedostal, lebo sa už minulo, v súvislosti s čím zrejme chcel docieľiť poníženie výšky uplatneného nároku. Súčasne však uvádzal, že na ďalší deň bolo všetko bravčové párky, guláš, nevie s akým mäsom, nechal to pred dverami a povedal, že on takúto stravu nemal mať. Z týchto tvrdení, ktoré vo svojom súhrne nie sú ani jednoznačné a nevyplývajú z nich, že by skutočne nemal obdržať vôbec v prvé dni pobytu (zrejme v prvý a druhý deň pobytu) žiadnu stravu (raňajky, obed, večeru), ak súčasne uvádzal, že „nechal to pred dverami“, z čoho by naopak vyplynulo, že jedlo síce dostal, ale ho neskonzumoval. Neuviedol ani jednoznačne, v ktoré konkrétne dva dni nemal dostať stravu, lebo sa podľa neho minula (to tvrdil na predbežnom prejednaní sporu), alebo že mu ho zabudli dať (čo uvádzal v podanom odpore), či ju nedostal kompletne, alebo nedostal napr. len obed alebo len večeru a ak by tomu tak malo byť, že vôbec by na také niečo kompetentných upozornil, prípadne by to písomne poznamenal v doklade, ktorý podľa svojho tvrdenia mal pri ukončení pobytu v danom zariadení podpísať. Nebolo preukázané, že by žalovaný výslovne odmietol zabezpečenie stravovania počas jeho umiestnenia v karanténnom zariadení Gabčíkovo daným zariadením s tým, že si toto zabezpečí individuálne, a to bez ohľadu na to, či bol alebo nebol informovaný o takejto možnosti pri svojom príchode do zariadenia.

13.4. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zo strany pracovníkov karanténneho zariadenia mu malo byť opakovane tvrdené, že za poskytované služby, teda aj za stravu nemá nič platiť, aj prípadná pravdivosť tohto tvrdenia nemá vplyv na opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Náklady súvisiace s pobytom žalovaného v karanténnom zariadení Gabčíkovo v konečnom dôsledku uhradil žalobca (uhradil ich spolu s nákladmi za ďalšie tam umiestnené osoby) poskytovateľovi daných služieb, pričom, ako už bolo uvedené, vzniknuté náklady súvisiace s ÚVZ SR nariadenou karanténou žalovanému má s poukazom na § 58 ods. 2 z. 355/2007 znášať práve žalovaný a ich súčasťou boli aj náklady na stravu počas karantény tvoriace predmet tohto konania.

13.5. Žalobca pokiaľ ide o výšku uplatnenej náhrady nákladov na stravu žalovaného túto zdôvodnil tak, že si uplatňuje ich náhradu voči žalovanému v paušálnej výške 13,- eur za deň, čomu za 9 dní pobytu žalovaného v karanténnom zariadení Gabčíkovo zodpovedá žalovaná istina 117,- eur. Tak ako je uvedené z vyjadrenia žalobcu uvedeného pod bodom 5.9. suma 13,- eur bola určená vo výške stravného za 1 deň prislúchajúcej v danom období podľa zákona č. 283/2002 Z. z. v spojení s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 176/2019 Z. z. o sumách stravného vo výške 11,60 eura + náklady 1,40 eura za plastový obal. Podľa názoru súdu takýto postup určenia nákladov na stravu v paušálnej výške bol v existujúcej situácii zo strany žalobcu náležitý. Žalobca tiež vo svojom vyjadrení - časti zmienenej pod bodom 5.11. poukázal aj na úpravu vyplývajúcu v následnom období z čl. 3 ods. 4 usmernenia generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SKR-COKP1-2020/000496-006 z 11.11.2020 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach, ktorá stanovovala stravnú jednotku celodennej stravy v celkovej výške 13,- eur s DPH vrátane plastového obalu, t. j. stanovujúcej aj v následnom období identickú výšku celodennej stravy. Aj v tomto kontexte - aký bol postup žalobcu ohľadne stravného poskytovaného osobám v karanténnych zariadeniach - v obdobnej situácii ako v prípade žalovaného a len s tým rozdielom, že sa tak postupovalo až po účinnosti daného usmernenia, len potvrdzuje opodstatnenosť postupu žalobcu v predmetnom prípade. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení z 01.06.2022 uviedol, že nechápe, ako sa ho môže dotýkať zmienené usmernenie z 11.11.2020, súd k tomu uvádza, že žalobca v súvislosti s poukazom na dané usmernenie ani netvrdil, že v prípade žalovaného mal postupovať podľa daného usmernenia, ktoré v čase karantény žalovaného

ešte neexistovalo a tento poukaz žalobcu súd vnímal len v tej súvislosti, že ním žalobca poukázal len na to, že aj v neskoršom období, kedy už bolo účinné toto usmernenie, boli náklady na stravu určené v rovnakej výške za 1 deň, v akej si ich paušálne uplatnil voči žalovanému.

14. S poukazom na vyššie uvedené, súd dané námietky žalovaného vyhodnotil vo vzťahu k základu a výške žalobcom uplatneného nároku ako nedôvodné, či už z dôvodu, že tieto nemajú právny význam pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku alebo pre nepreukázanie dôvodnosti ním namietaných skutočností a tiež rozpornosť (nekonzistentnosť) ním uvádzaných skutkových tvrdení. Preto žalobe ohľadne žalovanej istiny v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 117,- eur titulom náhrady žalobcom uplatnených nákladov na stravu žalovaného, uhradených žalobcom, keďže tieto náklady s poukazom na § 58 ods. 2 z. 355/2007 mal v celom rozsahu znášať žalovaný.

15. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, uplatnené s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v správnej výške, súd žalobe, pokiaľ ide o obdobie, za ktoré si ich žalobca uplatnil, vyhovel len sčasti. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry. Už bolo uvedené, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by predmetná faktúra bola žalovanému doručená, nakoľko žalovaný túto skutočnosť namietal a dokladoval (doklady č. I. 29 - 32, 38 - 47), že v čase jej doručovania na adresu jeho trvalého pobytu, sa v danom mieste nezdržoval. Aj z dokladov predložených žalobcom vyplýva, že daná faktúra, ktorá bola doručovaná žalovanému na adresu jeho trvalého pobytu doporučenou zásielkou s doručenkou, bola uložená na pošte 18.09.2020 a bola vrátená odosielateľovi bez doručenia. Nebolo preukázané ani doručenie výzvy MV SR žalovanému z 01.02.2022, keď aj zásielka s touto výzvou, ktorá bola uložená na pošte 09.02.2022, bola jej odosielateľovi vrátená ako nedoručená. Súd mal preukázanú len vedomosť žalovaného o výzve MV SR zo 04.12.2020, o ktorej ho informovala jeho sestra počas pobytu žalovaného v zahraničí (Anglicko) a tiež mu zaslala jej foto, pričom o danej výzve sa žalovaný, ako to vyplýva z jeho e-mailu zo 14.01.2021 (č. I. 38 spisu), mal dozvedieť práve uvedeného dňa 14.01.2021. Z tejto výzvy vyplýva, že ňou bol žalovaný vyzvaný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 374/2014 Z. z. na úhradu pohľadávky štátu po lehote splatnosti vzniknutej za poskytnutú stravu v povinnej karanténe vo výške 117,- eur na v nej označený účet pod variabilným symbolom 606081458 (zodpovedajúcim číslu predmetnej faktúry) a jej uhradenie bolo požadované do 30 dní od vystavenia danej výzvy.

16. Na základe uvedeného súd priznal uplatnené úroky z omeškania až od 16.01.2021, keď vychádzal z toho, že žalovaný sa o uplatnení nákladov za stravu poskytnutú žalovanému v období jeho pobytu v karanténnom zariadení Gabčíkovo a ich výške preukázateľne dozvedel dňa 14.01.2021, teda v čase, kedy už uplynula aj lehota na ich úhradu, poskytnutá vo výzve zo 04.12.2020, na základe čoho s poukazom na § 563 OZ bol žalovaný povinný tieto náklady uhradiť nasledujúci deň 15.01.2021 a až nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania s ich úhradou.

17. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia úrokov z omeškania aj za skoršie obdobie (od 10.10.2020 do 15.01.2021 vrátane), v danej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorému by s poukazom na § 255 ods. 1 CSP prináležal nárok na náhradu prípadne vzniknutých trov v súvislosti s týmto sporom, nakoľko neúspech žalobcu sa týkal len nepatrnej časti predmetu konania, nárok na ich náhradu nepriznal, pretože zo žaloby ani nevyplýva, že by si vôbec žalobca voči žalovanému uplatňoval náhradu vzniknutých trov (žalobný petit neobsahoval žiadny návrh na rozhodnutie o trovách konania) a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi v súvislosti s týmto sporom vznikli nejaké trovy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.